

Arrest

nr. 197 139 van 21 december 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DE PONTIERE
Veemarkt 5
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 7 september 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 oktober 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). De bestreden beslissing werd aan verzoekster ter kennis gebracht op 9 augustus 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 september 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster huwde op 26 juli 2014 met de heer A.B.A. van Belgische nationaliteit.

Op 13 oktober 2015 diende zij een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) in het kader van gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot.

Op 21 januari 2016 werd haar dit visum toegestaan.

Op 3 februari 2016 kwam verzoekster het Rijk binnen en werd zij op 19 februari 2016 in het bezit gesteld van een bijlage 15.

Op 25 juli 2016 stelde de wijkinspecteur een ambtshalve schrapping uit het rijksregister voor.

Op 5 september 2016 werd verzoekster afgevoerd van ambtswege.

Op 12 oktober 2016 nam de gemachtigde een beslissing die een einde stelt aan haar recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissingen vormen de bestreden beslissingen.

Zij zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: F. Voorna(a)m(en): G.P. Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboortedatum: [...] 1993 Geboorteplaats: Kinshasa Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Laatst gekende adres: [...] IEPER

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene bewaart het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 19.02.2016 (datum van de bijlage 15) in functie van haar echtgenoot A.B.A. (RR. [...]). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens uit het administratief dossier woont betrokkene niet meer samen met haar echtgenoot (de referentiepersoon) sinds 25.07.2016 (datum voorstel tot ambtelijke schrapping). Volgens de gegevens uit het administratief dossier blijkt ook dat de referentiepersoon, zijnde de heer A.B. (RR. [...]), dat hij en een andere vrouw (L.M.N.) verblijven in Gent in een opvanghuis. De referentiepersoon zou zich in Gent aangeboden hebben om de drieling van mevrouw L.M.N. te willen erkennen. De heer A.B. heeft het vermoeden dat betrokkene teruggekeerd is naar Congo. Gelet op al deze gegevens is het redelijk te stellen dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen betrokkene en referentiepersoon, en dat het koppel uit elkaar is. Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42quater, §4, 1°, 2°, 3° of 4° van de wet van 15.12.1980 waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden of de humanitaire omstandigheden waarmee overeenkomstig art. 42 quater, §1, tweede lid van diezelfde wet rekening dient gehouden te worden, dient te worden vastgesteld dat betrokkene amper enkele maanden in België heeft verbleven (datum bijlage 15: 19.02.2016; datum voorstel ambtelijke schrapping: 25.07.2016, sedertdien is niet met zekerheid geweten waar betrokkene zich zou bevinden). Betrokkene heeft nagelaten om haar vetrek tijdig te melden of zich opnieuw in te schrijven op een ander adres. Verder dient ook vastgesteld te worden dat er geen sprake is van gemeenschappelijke kinderen met de Belg. Noch dat het administratief dossier enige informatie bevat als zou betrokkene in een 'schrijnende situatie' verkeren. Vandaar dat redelijkerwijze kan gesteld worden dat geen van de uitzonderingsgronden van toepassing is. Bijkomend dient opgemerkt te worden dat blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat betrokkene niet aan de cumulatieve voorwaarde uit art. 42quater, §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980 voldoet.

Gezien de korte duur van betrokkenes verblijf in België en het feit dat betrokkene kennelijk slechts een aantal maanden geleden probleemloos is kunnen inreizen, mag redelijkerwijze verondersteld worden dat betrokkene ook weer kan uitreizen ongeacht haar leeftijd en gezondheidstoestand. De gezinssituatie van betrokkene spreekt voor zich, de relatie met de partner werd beëindigd, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is. Wat betreft haar economische situatie kan bezwaarlijk gesteld

worden dat betrokkene belangen op een paar maand tijd dergelijke proporties hebben aangenomen dat deze een einde van het verblijfsrecht zouden in de weg staan. Meer nog, na raadpleging van de kruispuntbank via Dolsis blijkt dat er nog geen tewerkstelling voor betrokkene geregistreerd werd in België. Verder, gezien de korte duur van het verblijf in België is het eveneens redelijk aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn waardoor dit evenmin een terugkeer naar het land van herkomst in de weg kan staan.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig zou zijn.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Op 26 oktober 2016 liet verzoekster zich inschrijven op het adres van haar partner, de heer V.S., van Italiaanse nationaliteit.

Op 12 juli 2017 beviel verzoekster van een zoon.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 22bis *iuncto* artikel 191 van de Grondwet, van de artikelen 7, 42^{quater} en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 24 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna verkort het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Zij verschaft de volgende toelichting:

"Doordat,

De beslissing als volgt werd gemotiveerd: [...]

Terwijl,

De beslissing art. 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, nu alvorens deze voor de verzoekende partij belangrijke beslissing te nemen, de verzoekende partij geenszins werd gehoord;

Dat de woonplaats van de verzoekende partij nochtans bekend was aan de verwerende partij, vermits haar een nieuw immatriculatieattest werd afgeleverd door de gemeente Luttre, die dat niet zal gedaan hebben zonder het uitdrukkelijk akkoord van de verwerende partij;

Dat, moest de verzoekende partij gehoord zijn geworden, zij had kunnen uitleggen, dat zij sinds 26-10-2016 duurzaam samenwoont met haar Italiaanse partner en dat uit hun relatie een kind is geboren met de Italiaanse nationaliteit;

Dat, na verhoor van de verzoekende partij, een andere beslissing zou genomen zijn geworden, zodat de beslissing op deze grond alleen moet worden vernietigd;

En terwijl,

De volledige motivering van de beslissing achterhaald is, doordat de verzoekende partij ondertussen duurzaam samenwoont met een burger van de Europese unie en er uit hun relatie zelfs reeds een kind is geboren, dat de nationaliteit van de vader heeft gekregen;

Dat de beslissing bijgevolg steunt op achterhaalde gegevens, zodat er geen adequate motivering dient vastgesteld te worden;

Dat er dient vastgesteld te worden dat er bij het nemen van de beslissing geen rekening werd gehouden met de werkelijke duur van het verblijf van de verzoekende partij en zeker niet met de werkelijke gezinssituatie, zodat het art. 42^{quater} werd geschonden;

Dat de verwerende partij een plicht tot zorgvuldigheid heeft, hetgeen impliceert dat zij op een zodanige wijze dient georganiseerd te zijn, dat zij op de hoogte blijft van alle veranderingen van woonplaats van een vreemdeling, ook wanneer deze verhuist van het Nederlandstalig deel van België naar het Franstalige deel;

Dat de verzoekende partij haar woonplaatsverandering deed op 26-10-2017 en voor die datum in leper verbleef aan de (...);

Dat de verwerende partij in elk geval op het ogenblik van het betekenen van de beslissing op de hoogte hoorde te zijn van de werkelijke situatie in dewelke de verzoekende partij verkeert;

En terwijl,

De verzoekende partij pas bevallen is van een kind en zij dus niet kan verplicht worden haar kind en haar partner aan hun lot over te laten;

Dat een verwijdering van de moeder van het grondgebied een schending uitmaakt van art. 22bis, juncto 191 van de Grondwet, van het art. 24 van het Handvest en van art. 8 E.V.R.M.;

Dat immers elke beslissing die wordt genomen, ook een administratieve beslissing in de eerste plaats rekening dient te houden met het belang van het kind;

Dat een scheiding van het kind en de moeder niet toegelaten is;”

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster niet toelicht op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 7 van de Vreemdelingenwet schenden, zodat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is.

Verzoekster voert in een enig middel verder de schending van artikel 41 van het Handvest aan en meent dat zij, indien zij gehoord was geweest, verweerder op de hoogte had kunnen brengen van het gegeven dat zij sinds 26 oktober 2016 met haar nieuwe partner samenwoont en zij ondertussen, op 12 juli 2017 is bevallen van een kind. Zij stelt dat haar woonplaats verweerder bekend was, gezien haar een attest van immatriculatie werd afgeleverd. Zij herhaalt dat de bestreden beslissing gesteund is op achterhaalde gegevens, zodat de motivering niet als adequaat kan worden beschouwd. Zij meent dat geen rekening werd gehouden met de duur van haar verblijf of de werkelijke gezinssituatie en dat zij niet verplicht kan worden haar Italiaanse partner en kind aan hun lot over te laten. Zij meent dat de gemachtigde de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden door de huidige situatie niet na te gaan en hij rekening had moeten houden met het belang van het kind bij het nemen van de bestreden beslissing.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS, 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De gemachtigde heeft met verwijzing naar de toepasselijke rechtsbepaling, met name artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat verzoekster niet meer voldoet aan de voorwaarden van haar verblijf daar er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging met haar Belgische echtgenoot. De gemachtigde leidt dit af uit het feit dat deze echtgenoot met een andere vrouw in Gent in een opvanghuis verblijft en eveneens zich heeft aangeboden om de drieling van zijn nieuwe partner te erkennen. De echtgenoot heeft verklaard te vermoeden dat verzoekster terug is gekeerd naar Congo. Verder heeft de gemachtigde gemotiveerd aangaande de eventuele toepassing van de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet en heeft hij ook gemotiveerd omtrent de duur van het verblijf van verzoekster, haar gezinssituatie, leeftijd, gezondheidstoestand, economische en sociale situatie en banden met het herkomstland. Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, stelt de gemachtigde vast dat overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, verzoeksters legaal verblijf in België verstreken is.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoekster nog stelt dat de bestreden beslissing niet adequaat is gemotiveerd, nu het steunt op achterhaalde gegevens, zal *infra* blijken uit de bespreking dat de gemachtigde zich heeft gesteund op de gegevens waarvan hij redelijkerwijs kennis kon hebben op het ogenblik van de bestreden beslissingen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Verzoekster uit inhoudelijke kritiek op de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf dewelke moet onderzocht worden in het licht van artikel 42^{quater}, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidde als volgt op het ogenblik van de bestreden beslissing:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar(2) na de erkenning van hun recht op verblijf(1) een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° [...];

[...].

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

In casu is de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf gesteund op artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft vastgesteld dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging met de echtgenoot van verzoekster in functie van wie zij haar verblijfsrecht had bekomen. Verzoekster betwist deze vaststelling niet en geeft ook zelf aan dat zij intussen een nieuwe Italiaanse partner heeft met wie zij een kind heeft. Zij laat de motieven van de bestreden beslissing dan ook onverlet.

De gemachtigde heeft vervolgens het onderzoek zoals bepaald in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet verricht, volgens hetwelk de gemachtigde bij zijn beslissing om een einde te stellen aan het verblijf onder meer rekening houdt met de gezinssituatie van de betrokkene (het zgn. socio-economisch onderzoek: *“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”*).

De Raad kan ook wat dit betreft slechts vaststellen dat de gemachtigde, op grond van de gegevens waarover hij kon beschikken, het nodige onderzoek heeft gevoerd. Hij heeft hierbij gewezen op de korte duur van het verblijf en het gegeven dat de relatie met haar echtgenoot is beëindigd. Wat de economische situatie betreft wijst de gemachtigde erop dat gelet op de korte duur van het verblijf er bezwaarlijk gesteld kan worden dat deze dergelijke proporties hebben aangenomen dat ze een terugkeer in de weg zouden staan, bovendien wijst de gemachtigde erop dat volgens een raadpleging van de Dolsis Kruispuntbank niet blijkt dat verzoekster tewerkgesteld is. Hij motiveert dat gezien zij pas inreisde, er verondersteld kan worden dat zij ongeacht haar leeftijd en gezondheidstoestand ook weer kan uitreizen en er gelet op de korte duur van het verblijf ook kan worden aangenomen dat zij nog voldoende banden met haar herkomstland heeft om terug te keren. De gemachtigde concludeert dan ook dat gelet op al deze elementen er niet kan worden vastgesteld dat betrokkene duurzaam in België verankerd is en een beëindiging van het verblijfsrecht bijgevolg evenredig is.

Verzoekster betwist deze vaststellingen en stelt dat indien zij was gehoord geweest zij de gemachtigde op de hoogte had kunnen stellen van een aantal relevante elementen, zoals het gegeven dat zij op 26 oktober 2016 met haar nieuwe partner is gaan samenwonen en zij op 12 juli 2017 is bevallen van een kind.

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67) zodat een particuliere vreemdeling zich niet rechtstreeks op deze bepaling kan beroepen. Het hoorrecht is echter tevens een algemeen beginsel van Unierecht, dat met name deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarop verzoekster zich beroept (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken

voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

Vooreerst dient de Raad dus te onderzoeken of de thans bestreden beslissingen een toepassing uitmaken van het Unierecht. De Raad maakt daarbij het onderscheid tussen de beslissing tot beëindiging van een verblijf van meer dan drie maanden enerzijds en het bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds.

Wat de beëindigingsbeslissing betreft, merkt de Raad op dat verzoekster haar verblijf had verkregen als familielid van een Belg die verblijft in de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit. Er wordt niet aangetoond dat deze Belgische burger gebruik heeft of had gemaakt van zijn recht op vrij verkeer of dat het vestigingsrecht van verzoekster een afgeleid verblijfsrecht zou betreffen in het kader van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna verkort de Burgerschapsrichtlijn), of in het kader van de artikelen 21, 45 of 56 van het VWEU. Evenmin wordt aangetoond dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de Belgische echtgenoot, zijnde een Unieburger, het effectieve genot wordt onzegd van de belangrijkste aan deze status ontleende rechten.

Bijgevolg valt de eerste bestreden beslissing niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht (HvJ 26 februari 2013, zaak C-617/10, Akerberg, pt. 21). Bijgevolg kan, conform artikel 51, lid 1 van het Handvest, dan ook geen toetsing gebeuren aan de hand van de in het Handvest neergelegde grondrechten (HvJ 8 november 2012, zaak C-40/11, lida, pt. 79-81). Evenmin kan een toetsing gebeuren aan de hand van algemene beginselen van het Unierecht, met name het hoorrecht, als onderdeel van eerbiediging van de rechten van verdediging, zodat verzoekster zich wat de beëindigingsbeslissing betreft hierop niet kan beroepen.

De Raad neemt echter wel aan dat in het licht van artikel 42^{quater}, § 1 voor wat betreft het socio-economisch onderzoek en in het licht van artikel 42^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet wat betreft de uitzonderingsgevallen ook in functie van de beëindiging van een verblijf met een statische Belg de gemachtigde in principe verzoekster had moeten uitnodigen haar standpunt kenbaar te maken. Echter blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing van 12 oktober 2016 onvindbaar was en daarom van ambtswege werd geschrapt (zie ook voor een verdere bespreking *infra*), zodat het de gemachtigde *in casu* niet kwalijk kan worden genomen het socio-economisch onderzoek en het onderzoek naar de uitzonderingsgronden te hebben verricht op grond van de informatie waarover hij redelijkerwijs kon beschikken. Hoe dan ook blijkt bijkomend dat verzoekster geen belang kan aantonen bij het aanvoeren van het feit dat zij niet op dienstige wijze werd gehoord, nu zij dienaangaande elementen aanvoert die allen hoe dan ook dateren van na de bestreden beëindigingsbeslissing (zie voor verdere toelichting *infra*).

Een schending van artikel 41 van het Handvest of van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, staat het buiten twijfel dat het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Bovendien is een bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel in de zin van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement

en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn), dus is het Unierecht, en derhalve ook het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht kaderend binnen de rechten van verdediging, van toepassing.

Luidens vaste rechtspraak van het Hof is er echter pas sprake van een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht en kan dit pas tot de nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing tot beëindigen van het verblijf en het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoekster wijst erop dat zij ondertussen is gaan samenwonen met een Italiaanse man en een kind heeft gekregen, maar gaat eraan voorbij dat al deze elementen dateren van na het nemen van de bestreden beslissingen. De gemachtigde kon dienvolgens hiermee geen rekening houden op het moment dat de bestreden beslissingen werden genomen en bijgevolg hadden deze elementen ook geen invloed kunnen hebben op het nemen van de bestreden beslissingen mocht verzoekster voor het nemen van de beslissingen gehoord geweest zijn. Waar verzoekster bovendien stelt dat de gemachtigde kennis had van haar verblijfplaats gezien zij een attest van immatriculatie van de gemeente heeft mogen ontvangen, kan de Raad uit het administratief dossier vooreerst niet duidelijk opmaken over welk attest van immatriculatie het *in casu* zou gaan en gaat verzoekster ook in deze eraan voorbij dat de familiale feiten hoe dan ook dateren van na het nemen van de bestreden beslissingen. Uit de bestreden beslissing tot beëindigen van het verblijf en uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat de gemachtigde geen kennis had van de verblijfplaats van verzoekster. Op 25 juli 2016 werd een voorstel tot ambtelijke schrapping gemaakt nadat verzoekster niet werd aangetroffen op haar verblijfplaats door de wijkinspecteur en op 5 september 2016 werd zij effectief ambtshalve afgevoerd. Bovendien verklaarde haar echtgenoot dat zij waarschijnlijk teruggekeerd was naar Congo en blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoekster haar nieuwe verblijfplaats aan de gemachtigde had meegedeeld. Verzoekster heeft er zelf niet voor gezorgd dat de gemachtigde haar kon contacteren om haar te horen en zij is blijkens het administratief dossier onder de radar van de gemachtigde gebleven tot 26 oktober 2016. In deze specifieke omstandigheden neemt de Raad niet aan dat de gemachtigde een zodanige zorgvuldigheid aan de dag had moeten leggen dat hij desalniettemin op de hoogte had moeten blijven van alle veranderingen van haar woonplaats. Waar verzoekster tot slot nog betoogt dat niet met de werkelijke duur van haar verblijf rekening is gehouden, gaat zij er alweer aan voorbij dat de bestreden beslissingen van 12 oktober 2016 dateren en dat de gemachtigde dan ook redelijkerwijze kon stellen dat zij slechts enkele maanden op het grondgebied vertoefde en er uit de beschikbare stukken niet blijkt dat haar belangen in België van die aard waren dat zij een terugkeer naar haar land van herkomst uitsluiten.

Een schending van artikel 41 van het Handvest blijkt ook in het licht van het bestreden bevel niet. Evenmin neemt de Raad een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Waar verzoekster op artikel 8 van het EVRM wijst en stelt dat zij niet van haar kind gescheiden mag worden, wijst de Raad op haar *ex tunc* beoordelingsbevoegdheid en nogmaals op het feit dat de

voorgehouden duurzame samenwoning met de Italiaanse partner en de geboorte van haar kind dateren van na het nemen van de bestreden beslissingen zodanig dat de gemachtigde hier geen rekening mee kon houden. Zij toont dan ook geen schending aan van artikel 24 van het Handvest of van artikel 8 van het EVRM. Niets mag verzoekster er evenwel van weerhouden een aanvraag in te dienen in functie van haar nieuwe gezinssituatie.

Artikel 22bis van de Grondwet dat onder meer bepaalt dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, is een algemene bepaling die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). Dezelfde opmerking kan worden gemaakt over artikel 191 van de Grondwet waarin wordt gesteld "behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen". Bij gebrek aan directe werking kan verzoekster zich niet op deze bepalingen beroepen om de onwettigheid van de bestreden beslissingen aan te tonen.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES